

Філософське вчення про розвиток. Діалектика та її альтернативи

Ідея розвитку супроводжує філософську думку із самого початку її існування. Сучасною всезагальною теорією розвитку всього суцього (буття, матерії, свідомості тощо) є діалектика, яка адекватно відображає його еволюцію у своїх законах, категоріях та принципах. Вона – одна з найдавніших наук, витоки її беруть початок з історично перших абстракцій. Згідно з твердженням Гегеля філософія виникла як діалектика, що системно і змістовно збагачувалась на шляху розвитку філософської думки.

Однак діалектика є не тільки всезагальною теорією суцього, а й усезагальним методом його дослідження і вивчення. Як метод теоретичного мислення діалектика – сукупність суб'єктивно усвідомлених, об'єктивно зумовлених та практично виправданих прийомів, навичок, умінь у діяльності людини та людства. Отже, діалектика – це філософська теорія, усезагальний метод і методологія наукового пізнання та творчості взагалі. У пізнавальній та практичній діяльності людей вона виконує світоглядну і методологічну функції.

Що ж таке діалектика, у чому полягає її зміст, які є альтернативи їй? Відповідь на ці запитання і є метою розділу.

Знання філософії розвитку, творче використання її принципів, законів та категорій виступають важливою умовою чіткої світоглядної та методологічної дисципліни фахівця будь-якого профілю.

§ 1. Історичні форми та особливості діалектики

Слово «діалектика» (від грец. *dialektike* – мистецтво вести бесіду) має багато спільного зі словом «діалог» (від грец. *dialogos* – розмова між двома або декількома особами). Спочатку діалектику розуміли як мистецтво вести дискусію, маючи на увазі дискусію, спрямовану на

взаємозацікавлене обговорення проблеми з метою досягнення істини шляхом протиборотства думок, поглядів. Вважалося, що діалектик – це людина, яка вміє запитувати і відповідати.

Потім стародавні мислителі помітили, що суперечність і мінливість мають місце не тільки в думках, а й у реальному бутті. Одним із першовідкривачів цього був Геракліт із Ефеса. Світ уявлявся йому в образі «живого вогню» або потоку річки, в яку неможливо «ввійти двічі». У рухомому світі з часом усе втрачає колишні риси, переходить у свою протилежність: вологе висихає, а сухе стає вологим, переходить одне в одне холодне і гаряче, живе і мертве.

Уперше сам термін «діалектика» ввів Сократ для позначення мистецтва вести бесіду. Він практикував ведення вчених бесід про сенс загальних понять, сенс життя і т. д. Метою цих бесід був перехід від окремих випадків використання понять (справедливість, краса та ін.) до їх загальних визначень. Розвиваючи такий підхід, учень Сократа Платон представив діалектику вже як метод аналізу і синтезу понять, як рух думки людини від багатоманітних конкретних їх значень до загальних понять – ідей, які виражають істинно суще. Він обґрунтовував діалектичні висновки про те, що вищі роди сущого можуть мислитися тільки таким чином, що кожний із них є і не є, рівний собі самому і не рівний, тотожний собі і переходить у своє «інше». Тому буття містить суперечності: воно єдине і множинне, вічне і скороминуще, незмінне і мінливе, покоїться і рухається. Суперечність є необхідною умовою для спонукання душі до роздуму. Це мистецтво і є, за Платоном, мистецтвом діалектики.

У цих думках сформульовано основи діалектики в її сучасному розумінні. Тому вважають, що історично першою формою діалектики є *стихийна діалектика стародавніх філософів* – наївна діалектика буття і пізнання без проникнення в сутність процесів.

В епоху Середньовіччя діалектика була витіснена метафізикою, перетворилася на софістику і схоластику, які активно використовувалися панівними верствами для насадження і закріплення у свідомості людей релігійного світогляду.

Повернення до діалектики з елементами метафізики було здійснено у філософії Нового часу (Декарт, Спіноза, Дідро та ін.). Проте найбільш ґрунтовно концепція діалектики була сформульована в німецькій класичній філософії Гегелем. Її називають *другою формою діалектики – ідеалістичною*.

Гегель уперше уявив світ як процес загального розвитку від нижчого до вищого, указав на джерело розвитку – боротьбу протилежностей, сформулював основні закони та категорії діалектики. Через взаємозв'язок категорій він сформулював сукупність закономірностей, що відображають універсальні зв'язки світу і пізнання. Заслуга Гегеля полягає перш за все у тому, що він у систематичній формі виклав діалектичне світобачення і відповідний йому діалектичний метод дослідження. Він розробив діалектику як філософську науку, протилежну метафізичному способу мислення.

Проте діалектика Гегеля мала ідеалістичний характер. Моделлю гегелівської діалектики була не об'єктивна реальність, а її мислення, в якому вона відображалася. Діалектика Гегеля суперечила даним природознавства, у межах якого були висунуті глибокі діалектичні ідеї: теорія розвитку стосовно геології (Лойель), еволюційні ідеї Ламарка, космологічні ідеї Канта – Лапласа та ін.

Діалектика Гегеля створила передумови для виникнення наступної форми діалектики, в якій німецькі мислителі Маркс та Енгельс спробували зробити новий крок – поєднати матеріалізм із діалектичною логікою. Унаслідок цього у другій половині XIX ст. з'явилася *третья історична форма діалектики*, що було об'єктивно зумовлено розвитком наукового пізнання. До 40-х рр. XIX ст. були зроблені нові відкриття в різних галузях науки, що дали природничо-наукове обґрунтування діалектико-матеріалістичного погляду на природу. Серед них – відкриття закону збереження та перетворення енергії у фізиці, який обґрунтував взаємозв'язок багатоманітних форм руху матерії; створення клітинної теорії – у біології, що розкрила структурну єдність усієї живої природи (як рослинного, так і тваринного світу), а також еволюційна теорія Дарвіна, яка обґрунтувала ідею розвитку стосовно всієї живої природи. За цих умов матеріалістична діалектика виявилася формою філософського мислення, найбільш адекватною до науки, являючи собою аналог самої дійсності, тобто даючи змогу мислити і пізнавати її відповідно до неї самої.

У створенні цієї форми діалектики істотну роль відіграло відкриття матеріалістичного розуміння історії, завдяки чому було здійснено синтез діалектики не тільки з матеріалізмом, а й із гуманізмом. Діалектика почала розглядатися не сама по собі, а з точки зору розв'язання конкретно-історичних проблем людської життєдіяльності.

Останніми роками деякі дослідники, характеризуючи діалектику Гегеля і матеріалістичну діалектику як класичну, виділяють і четверту,

некласичну форму діалектики. У сучасній західній філософії найбільш характерні елементи зазначеної форми діалектики виявляються у при-таманному їй герменевтичному способі філософствування. Проте тут діалектичний метод застосовується передусім для виявлення сенсу за допомогою інтерпретації (Рікбор), а також для ситуативного аналізу об'єкта, що пізнається.

Відзначимо *характерні особливості класичної діалектики.*

По-перше, діалектика є таким способом розуміння світу, при якому дійсність осмислюється як така, що перебуває у взаємозв'язках, взаємозумовленості та постійній зміні. Проте слід пам'ятати, що діалектика є теорією не будь-яких змін, будь-якого руху, а тільки однієї форми змін – розвитку. Матеріалістична діалектика дає найглибшу, усебічну та найбагатшу за змістом теорію розвитку. Вона вчить, що ні в природі, ні в суспільстві, ні в мисленні немає нічого, що не перебувало б у стані змін, бо все, що існує, має свої внутрішні суперечності, які неминуче змушують його змінюватися, набирати нових форм, розвиватися.

По-друге, матеріалістична діалектика визнає існування діалектики об'єктивної та суб'єктивної.

Об'єктивна діалектика – це взаємозв'язок та розвиток природних і соціальних явищ. Вона існує незалежно від суб'єкта, від людини та людства. Суб'єктивна діалектика – це діалектика мислення суб'єкта і пізнання ним об'єктивного світу. Яким же є їх співвідношення? Суб'єктивна діалектика відображає об'єктивну. Об'єктивна та суб'єктивна діалектика збігаються за змістом (у них загальним є зміст – єдина діалектична закономірність розвитку дійсності). Водночас вони розрізняються за формою, тому що мислення, у свою чергу, має свої особливості порівняно з іншими сферами дійсності, свою внутрішню логіку розвитку. Об'єктивна діалектика відображається в мисленні: суб'єктивній та ідеальній формах.

По-третє, внутрішній зміст, логічний каркас діалектики як науки створюють її принципи, закони та категорії. Тоді діалектика визначається як система принципів, законів та категорій, що у сукупності відображає цілісність об'єктивного світу і його пізнання в безперервній зміні та розвитку. При цьому під принципами розуміють загальні й універсальні, основоположні ідеї, настанови, критерії, які визначають сенс і роль усіх інших елементів у системі. У сучасних концепціях діалектики найбільш вагома роль відводиться принципу зв'язку та принципу розвитку. Закони діалектики виражають усезагальні суттєві зв'язки

в процесі розвитку. Вони виконують важливу методологічну функцію в побудові її теорії. Законів у діалектиці три: закон діалектичної протилежності, закон взаємного переходу кількісних і якісних змін та закон заперечення заперечення. Категорії діалектики – це найбільш фундаментальні вузлові поняття, в яких і через які здійснюється філософське мислення. Принципи, закони та категорії діалектики розглядаються далі.

По-четверте, діалектика як наукова система виконує три головних завдання. Засновуючись на аналізі і природи, і суспільства, вона виступає як діалектика буття і є загальною теорією розвитку (онтологією). Діалектика, застосована до логічного мислення, його законів і форм, виступає як діалектична логіка (теорія методу). Будучи спрямованою на аналіз процесу пізнання, його законів, вона виступає ще і як теорія пізнання (гносеологія). Іншими словами, матеріалістична діалектика як учення про загальні закони розвитку водночас є логікою і гносеологією. Це пов'язано з тим, що закони об'єктивного світу після того, як вони пізнані, стають законами мислення, тобто законами логіки, а закони логіки є відображеними законами об'єктивного світу. Розкриваючи закони розвитку самої речі, ми досягаємо і закони розвитку пізнання, і навпаки, через вивчення пізнання та його законів виявляються закони об'єктивного світу. При такому способі розгляду матеріалістична діалектика як загальна теорія розвитку постає як цілісна система, як єдність трьох складових: теорії розвитку, теорії методу та теорії пізнання.

Нарешті, по-п'яте, особливістю діалектики є те, що вона виконує роль як теорії, так і методології. На підставі змісту законів і категорій діалектики і закономірностей функціонування та розвитку процесу пізнання формуються відповідні вимоги до мислячого суб'єкта в його орієнтації у пізнавальній діяльності, а також відповідні норми, правила, яких він змушений додержуватись у питаннях пізнання і практичного перетворення дійсності. Методологічно вірні орієнтири, які дає матеріалістична діалектика, допомагають обрати оптимальний шлях дослідження, уникнути багатьох помилок, відхилень, не витратити даремно сили і засоби, а отже, і дорогоцінний час на безперспективні зусилля та непотрібні дії.

Таким чином, *діалектика в сучасному розумінні це: а) об'єктивний процес розвитку явищ на підставі виникнення, боротьби та розв'язання притаманних їм суперечностей; б) філософська наука*

про універсальні закони руху і розвитку природи, суспільства і мислення; метод пізнання і перетворення світу. Знання загальних законів розвитку, які надає діалектика, дає можливість розібратися в минулому, правильно зрозуміти процеси, що відбуваються в наш час, передбачити майбутнє.

§ 2. Діалектичні принципи загального взаємозв'язку та розвитку

Вихідним моментом у розкритті змісту будь-якої науки (і діалектика в цьому плані не є винятком) є аналіз її принципів.

Що ж таке принципи?

У філософському плані *поняття «принцип» означає фундаментальні положення, первісне начало, найсуттєвішу основу певної концепції або теорії*. Для діалектики як філософської теорії принципи надають її змісту характеру єдиного цілого, перетворюють закони і категорії діалектики на струнку систему. У сучасних концепціях діалектики найсуттєвішу роль відіграють принцип загального зв'язку та принцип розвитку.

Принцип загального зв'язку. Наш світ – надзвичайно різноманітний. Кожен предмет має множинну властивостей, які він розкриває через зв'язок з іншими предметами. Інакше кажучи, кожне утворення виявляється через зв'язок з іншими утвореннями. Отже, кожен об'єкт знаходиться в закономірному зв'язку з іншими і бере участь у взаємодії з іншими об'єктами. Немає об'єктів, які б існували поза будь-якими зв'язками і взаємодією. Саме в урахуванні всебічного взаємозв'язку і взаємодії об'єктів і полягають одна з найсуттєвіших ознак діалектики та зміст принципу найзагальніших закономірних зв'язків. Зазначений принцип визначає, що все у світі взаємопов'язане і взаємозумовлене, ці зв'язки не привносяться ззовні, вони притаманні самим предметам і процесам. Переходи одних явищ в інші відображають загальну властивість рухомої матерії, виступають виявом універсального зв'язку об'єктів.

Отже, діалектика вимагає визначення всезагального зв'язку, що панує в матеріальному світі. *Зв'язок – це таке відношення, при якому ті або інші зміни одного явища (процесу) необхідно супроводжуються тими або іншими змінами іншого явища (процесу)*. Зв'язки характеризуються такими рисами.

По-перше, вони мають об'єктивний характер, тобто існують як об'єктивна закономірність, незалежно від свідомості людей.

По-друге, вони є універсальними, бо виявляються всюди і завжди, в усіх явищах, на всіх рівнях і ступенях.

По-третє, взаємозв'язок є багатогранним за своєю сутністю і природою, бо кожний предмет, будь-яке явище пов'язані з іншими, і цей зв'язок характеризується невичерпною мережею відносин між явищами і процесами матеріального та духовного світу.

По-четверте, реальні зв'язки є безкінечно різноманітними за характером, ступенем глибини і складності, формами виявлення. Діалектика передбачає диференційований підхід до аналізу різноманітних зв'язків дійсності, вирізняючи серед них зв'язки, притаманні основним видам матерії та формам її руху (механічні, фізичні, хімічні, біологічні, суспільні); зв'язки, притаманні основним формам існування матерії (просторові, часові, структурні, генетичні, причинні, функціональні).

Однак серед невичерпної різноманітності конкретних форм зв'язків діалектику цікавлять найбільш характерні зв'язки (характер зв'язків), що виявляються в усіх явищах і процесах дійсності. До таких форм зв'язків належать: внутрішні і зовнішні, суттєві і несуттєві, необхідні і випадкові, стійкі і нестійкі, загальні і одиничні зв'язки.

Роль цих зв'язків у розвитку є різною: через одні зв'язки річ реалізує свою природу, вони для неї є такими, що відіграють головну роль; інші для неї виявляються другорядними. На цій підставі з'явився вираз: «Закон є зв'язок». Чи так це насправді? Так, якщо додати, що закон – це не будь-який зв'язок. Для зв'язків, що стають законом, характерна низка ознак: їх об'єктивність, суттєвість, необхідність, стійкість, загальність.

Об'єктивність зв'язку. Це означає, що закон відображає об'єктивний стан речей, об'єктивний зв'язок між речами, предметами, явищами (закон збереження енергії та речовини, закон усесвітнього тяжіння та ін.).

Суттєвість зв'язку. Суттєвий зв'язок – це такий зв'язок, який визначає існування речі, її рух та розвиток. Так, періодичний закон хімічних елементів виражає суттєвий зв'язок між атомною вагою, зарядом атомного ядра та хімічними властивостями елементів.

Необхідність зв'язку. Необхідний зв'язок – це такий зв'язок, який з необхідністю виявляється в певних умовах. Наприклад, відомий у фізиці закон залежності опору провідника від складу провідника, його довжини і площі поперечного перерізу з необхідністю виявляється-

ся в кожному випадку проходження електричного струму в провіднику, оскільки він обумовлений природою речовини, з якої зроблено провідник, притаманними йому об'єктивними характеристиками.

Стійкість зв'язку. Стійкий зв'язок – це такий зв'язок, який надійно зберігається. Він має місце протягом усього існування відповідної форми руху матерії (певної стадії її розвитку) або мислення й існуватиме доти, доки існують ці явища і предмети.

Загальність зв'язку. Загальність зв'язку виявляється в тому, що йому підпорядковуються багато чи навіть усі предмети, явища, процеси об'єктивного світу.

Різноманітність зв'язків. Діалектика передбачає диференційований підхід до аналізу зв'язків:

- зв'язки, притаманні основним формам руху матерії (механічні, фізичні, хімічні, біологічні, соціальні);
- зв'язки, притаманні основним формам існування матерії (просторові, часові, структурні).

Принцип розвитку. Діалектика як учення про найзагальніші закони і закономірності буття виходить із того, що об'єктивний світ перебуває в постійному русі, зміні та розвитку. Це положення діалектики фіксується у другому її принципі – принципі розвитку, який стверджує, що все рухається, усе змінюється; явища пов'язані в часі, їх зміни мають тенденцію до сходження від нижчого до вищого.

Проте бачити розвиток і визнавати його існування недостатньо. Необхідно ще розібратися в самому понятті «розвиток».

Що ж таке розвиток? Як це поняття тлумачиться у філософії?

Визначити поняття «розвиток» можна шляхом його співвідношення з іншими вже відомими поняттями – «зміна» і «рух». Зміна – це перехід предметів, явищ з одного стану в інший. Вона протилежна «стійкості» і має спрямований характер – прогресивний чи регресивний. Прогрес – поступова зміна до вищої організації, від простого до складного. Процес, який іде у зворотному напрямку, називають регресом.

Поняття «рух» відносно матерії діалектика визначає як «зміну взагалі», тобто рух охоплює всі процеси, що відбуваються у світі, незалежно від їх змісту. Рух за своїм обсягом значно ширший за розвиток, але розвиток за своїм конкретним змістом багатший за рух. Розвитку притаманні такі риси (саме вони і відрізняють його від феномену руху):

- а) скерованість у часі – від минулого через сучасність до майбутнього;

б) незворотність процесу, тобто реальні предмети, явища, що змінюються, є неповторними у своїх індивідуальних рисах;

в) поява в процесі розвитку нового, тобто того, що не існувало раніше;

г) закономірний характер розвитку, підпорядкованість його певним законам.

Таким чином, *розвиток являє собою певну форму зміни взагалі, особливий вид руху, якому притаманні закономірні, спрямовані, незворотні, якісні зміни матеріальних об'єктів.*

Розвиток характеризується трьома типами змін:

– *одноплосинний розвиток* – перехід об'єкта з якісного стану одного ступеня складності в інший якісний стан такого самого ступеня складності;

– *регресивний розвиток* – перехід об'єкта з якісного стану вищого ступеня складності в інший якісний стан нижчого ступеня складності;

– *прогресивний розвиток* – перехід об'єкта з якісного стану нижчого ступеня складності в якісний стан вищого ступеня складності.

Слід зазначити, що як би не поєднувалися у процесі розвитку прогресивні, регресивні та одноплосинні зміни, будь-який об'єкт або сам проходить стадію прогресивного розвитку, або входить в інший об'єкт, який розвивається в прогресивному напрямку.

Процес розвитку відбувається за певних умов, які є різними для неживої, живої та соціально організованої матерії. Для цих рівнів *критеріями розвитку* виступають:

– *для неживої матерії* – ускладнення структури;

– *для живої матерії* – здатність до відображення;

– *для соціально організованої матерії* – рівень розвитку суспільства.

Крім цих принципів діалектики, іноді називають ще принцип причинності, принцип системності зв'язків та принцип історизму.

Принцип причинності є розвитком і конкретизацією принципу найзагальніших закономірних зв'язків. Відповідно до цього принципу одне явище породжує інше; причина є всезагальною, але відшукати першопричину досить складно.

Принцип системності зв'язків передбачає цілісний розгляд об'єктів, тобто співвідношення об'єкта із середовищем і внутрішнє розчленовування системи на елементи з визначенням їх місця у цій системі.

Принцип історизму пов'язаний із закономірністю, незворотністю та цілеспрямованістю розвитку історії.

§ 3. Загальні закони розвитку

Закон – це об'єктивний, суттєвий, необхідний, стійкий, загальний зв'язок матеріальних та духовних явищ, який визначає характер і напрямок їхнього руху та розвитку.

Слід ураховувати, що в науковій літературі, крім поняття «закон», уживається також поняття «закономірність». Це не тотожні поняття. Вони є однопорядковими, бо в них відображено необхідні, об'єктивні, загальні зв'язки, що існують в об'єктивній дійсності. Але закономірність є ширшим поняттям, ніж закон. Якщо закон виявляє себе твердо, невіддільно в конкретних умовах, то закономірність виявляється як взаємозв'язок, взаємодія низки законів. Так, при аналізі суспільних явищ може йтися про конкретні вияви закону вартості чи закону відповідності продуктивних сил певному ступеню розвитку виробничих відносин, але може йтися й про загальний поступальний розвиток суспільства як об'єктивної закономірності.

Наведене визначення стосується всіх законів. Але закони можуть бути різними. Вони класифікуються на основні і неосновні, динамічні і статичні, природи і суспільства, специфічні, загальні та всезагальні. Діалектику як учення про закони буття цікавлять усезагальні (універсальні) закони, оскільки вони, по-перше, притаманні всім сферам діяльності, тобто діють у природі, суспільстві та пізнанні; по-друге, розкривають глибинні основи руху і розвитку, а саме послідовно відповідають на найважливіші питання: чому, яким чином, у якому напрямку відбувається розвиток?

Аби глибше усвідомити сутність розвитку, необхідно відповісти на три базових питання: 1) у чому полягає джерело розвитку; 2) у чому сутність механізму розвитку; 3) куди спрямовано розвиток? Спробуємо відповісти на ці філософські питання.

Закон діалектичної протилежності. Джерелом розвитку є внутрішні суперечності предметів, явищ, процесів. Це означає, що всім без винятку явищам дійсності притаманні внутрішні протилежності, відносини між якими називаються суперечностями. Протилежності всередині кожного предмета, явища, процесу перебувають в єдності, взаємозв'язку та протидії. Ця протидія є джерелом розвитку. Вона відбувається всюди: і в неживій, і в живій природі, і в суспільному житті, і у сфері свідомості. Це діє всезагальний закон буття – закон діалектичної протилежності, який посідає центральне місце в системі законів діалектики.

Для з'ясування суттєвих моментів закону необхідно розглянути його основні категорії. Почнемо з поняття «протилежність». *Протилежність – філософська категорія, яка відображає сторони, властивості, тенденції, процеси в предметах і явищах, що взаємозумовлюють і взаємовиключають один одного* (асиміляція – дисиміляція, змінність – спадкоємність, виробництво – споживання, добро – зло та ін.).

Між протилежностями існують два види відносин: єдності та протидії. Що являють собою відносини єдності?

По-перше, єдність протилежностей – це їх нероздільність. Кожна протилежність є умовою існування іншої. Окремо вони існувати не можуть (якщо зникає одна з протилежностей, перестає існувати й інша). По-друге, єдність протилежностей має сенс тоді, коли вони зумовлюють і проникають одна в одну. Кожна з протилежностей має потребу в тому, чого в неї немає, але є в іншій. Вони вступають у взаємодію. Впливаючи одна на одну, протилежності взаємопроникають одна в одну. Це означає, що протилежності не існують як однорідні, розділені у просторі, а кожна з них має в собі іншу (наприклад, навчальний процес, що передбачає наявність викладача та студентів).

Що ж являє собою відношення взаємодії («боротьби») протилежностей?

Перебуваючи у взаємозумовленості і розвитку, протилежності не «байдужі» одна до одної, вони взаємно впливають одна на одну. Між ними йде протиборство. Його сутність полягає у тому, аби розірвати єдність. Кожна з протилежностей виштовхує із себе іншу, прагне звільнитися від неї. Таким чином, протиборство протилежностей має місце тоді, коли вони взаємозаперечують, взаємовиштовхують, взаємовиключають одна одну.

Єдність протилежностей виражає стійкість речі і є відносною, перехідною. Протидія протилежностей є абсолютною, вона не припиняється. Відношення, яке характеризується єдністю протилежностей і водночас є постійним протиборством між ними, називається суперечністю. Суперечності притаманні всім явищам та процесам реальності і виступають рушійною силою, джерелом зміни і розвитку. Саме тому суперечність є центральною категорією, що розкриває сутність закону діалектичної протилежності. Суперечності – це не тільки відносини протилежностей, а й процес їх розгортання. У зв'язку з цим розрізняють такі ступені суперечностей: тотожність, відмінність, протилежність. У такій формі буття, як суспільство, виокремлюють ще такий ступінь суперечності, як конфлікт.

Поняття «тотожність» означає початковий ступінь розвитку суперечності. Це є відношенням однаковості, подібності речі, сторони із самою собою або з іншими речами, сторонами. Відмінність же – це відношення неоднаковості, незбіжності із собою, іншими речами, сторонами. Суперечність виникає як роздвоєння єдиного, самодиференціація єдиного на протилежності. У момент роздвоєння одночасно в тому самому відношенні виникає й протидія протилежностей. У ході становлення суперечності протидія протилежностей усе більше виходить на передній план і стає внутрішнім глибинним джерелом розвитку. У самій протидії протилежності відіграють різні ролі. Провідною стороною протидії є більш динамічна, імпульсивна протилежність. Протидія протилежностей веде, зрештою, до нового якісного стану. Нові явища, що виникають, мають нові притаманні їм суперечності, які є рушійною силою їхнього розвитку.

Суперечності в навколишньому світі дуже багатогранні; їх класифікують:

- 1) за формою вияву – внутрішні і зовнішні;
- 2) за роллю в розвитку – внутрішні і зовнішні;
- 3) стосовно сутності – суттєві і несуттєві;
- 4) за типом у суспільстві – антагоністичні і неантагоністичні.

Види суперечностей ґрунтовно описано в навчальній літературі, і немає необхідності давати їх розгорнуту характеристику.

Отже, можна зробити висновок про те, що закон діалектичної протилежності – це закон, у силу якого всім речам, системам, явищам та процесам притаманні внутрішні суперечності, протилежні сторони і тенденції, взаємодія, протиборство між якими виступає джерелом зміни і розвитку, веде до наростання суперечностей, що вирішується на певному етапі зникненням старого і виникненням нового.

Чим же визначається центральне становище цього закону діалектичної протилежності в усій системі діалектики? По-перше, цей закон розкриває джерело будь-якого руху і розвитку, тобто дає відповідь на найважливіше і найсуттєвіше питання теорії розвитку. По-друге, він утворює основу всіх інших законів і категорій діалектики, у кожному з яких ми знаходимо протилежності, пов'язані відносинами єдності та протидії. По-третє, закон діалектичної протилежності визначає головний зміст діалектичного методу пізнання, вимагаючи роздвоювати в мисленні єдине і вивчати протилежності, поєднуючи їх аналіз із подальшим синтезом.

Закон взаємного переходу кількісних та якісних змін. Стосовно відповіді на друге питання (про механізм розвитку) слід зазначити, що формою розвитку є взаємне перетворення кількісних та якісних змін. Аналіз процесів, що відбуваються в природі, суспільстві та мисленні, дає підставу констатувати, що кожному предмету, явищу, процесу притаманні кількісна та якісна визначеності, які перебувають у нерозривному зв'язку та постійній зміні. Сутність цих змін виявляється у тому, що поступові кількісні зміни нагромаджуються, порушують міру предмета і призводять до переміни його якісного стану. Вона відбувається у формі стрибка, перерви поступальності в розвитку. Це діє другий усезагальний закон буття – закон взаємного переходу кількісних та якісних змін.

На відміну від закону діалектичної протилежності, що розкриває джерело розвитку, закон взаємного переходу кількісних та якісних змін розкриває механізм процесу розвитку, показує, як і в яких формах він реалізується. Аби з'ясувати специфіку цього закону, його вияви та дію, слід розкрити зміст основних понять, завдяки яким він реалізується: якість, кількість, міра, стрибок тощо.

Якість виражає притаманну речам специфічну визначеність, що тотожна з їх буттям і відрізняє їх від інших речей у певній системі зв'язків. Якість речей органічно пов'язана з їх кінцем, оскільки зі зникненням цієї якості зникає і сама річ, перетворюючись на іншу. Поряд з якістю всі речі, процеси, явища мають й кількісну визначеність. Вони обов'язково мають якийсь розмір, об'єм, масу та ін. Кількість – це об'єктивна визначеність якісно однорідних явищ, що характеризує їх величину, тривалість існування та інтенсивність розвитку в цілому чи окремих її сторін.

Отже, ми з'ясували, що речі та явища мають якісні і кількісні особливості. Але може скластися враження, що між цими сторонами речей і явищ немає тісного зв'язку, що вони незалежні одні від одних. Але це не так. Якість і кількість перебувають у діалектичному взаємозв'язку: немає кількості, яка б не виражала певної якості, і разом із тим немає якості без кількості. До того ж певній якості завжди відповідає не будь-яка, а певна кількість. Ми ніколи, наприклад, не бачили стола, який мав би довжину, яка дорівнювала б довжині мосту через Дніпро. Важко також уявити людину, в якій довжина ніг була б 5 м. Отже, будь-яка якість має кількісну межу. Ця межа у філософії називається мірою. *Міра – це така єдність кількості та якості, в якій певна якість необ-*

хідно пов'язана тільки з певною кількістю. Міра – це і певний інтервал кількісних характеристик або змін, у межах якого може існувати належна якість. Зміна кількості в межах міри не призводить до зміни якості, однак при переході міри предмет перестає бути тим, чим він є. Можна навести багато фактів такої взаємодії кількісних та якісних змін. Так, якщо тілу надати швидкості 1000, 2000, 7910 метрів за секунду, то воно впаде на землю. Якщо ж швидкість тіла збільшити лише на одну одиницю і довести її до 7911 метрів за секунду, то тіло відірветься від Землі і стане її супутником. Таким чином, кількісні зміни докорінно не впливають на якість, якщо вони відбуваються в межах міри. Але якщо ці зміни виходять за межі міри, виникає нова якість, яка має свою кількісну визначеність і свою міру.

Положення про взаємозумовленість кількісних і якісних змін має загальне значення. Воно є слухним стосовно всіх предметів і явищ навколишньої дійсності, тобто має силу діалектичного закону. Його формулюють у такий спосіб. Закон взаємного переходу кількісних і якісних змін виражає такий взаємозв'язок кількісних і якісних сторін предмета, унаслідок якого кількісні зміни, виходячи за межі міри, обов'язково тягнуть за собою докорінні якісні зміни, які, у свою чергу, приводять до нових кількісних показників.

Згідно з цим законом розвиток відбувається як єдність двох, відмінних одна від одної, але взаємопов'язаних стадій – безперервності і перервності. Безперервність у розвитку – це стадія повільних, непомітних кількісних змін. Перервність у розвитку називають стрибком. *Стрибок – момент, форма, спосіб перетворення однієї якості на іншу, це перерва в поступовості, безперервності кількісних змін.* Стрибком є виникнення життя на Землі, виокремлення людини зі світу тварин, зміна одного суспільного ладу на інший, видатні наукові і технічні відкриття. Будь-який стрибок характеризує перехідний момент у розвитку. За своєю природою він завжди суперечливий, бо свідчить і про народження нового, і про опір йому старого.

Форми стрибків різноманітні і залежать від природи явища, що розвивається, а також від конкретних умов, в яких здійснюється його якісне перетворення. Стрибки розрізняються:

- 1) за тривалістю перетворення (швидкі, повільні);
- 2) за формою перетворення (одноактні, багатоактні);
- 3) за глибиною перетворення (часткові, повні);
- 4) за напрямком перетворення (прогресивні, регресивні, безнапрямкові).

При розгляданні стрибків важливими є такі терміни, як «еволюція», «революція», «реформа». Поняття «еволюція» використовується в широкому і вузькому значеннях. У широкому значенні «еволюція» – це весь процес поступового розвитку, який включає не тільки кількісні, а й якісні зміни, у тому числі революції. У вузькому значенні слово «еволюція» виступає як період, який передує революції, її підготуванню. Поняття «революція» використовується для характеристики суспільних явищ. Це якісний стрибок, який ламає суспільство в самій його основі, а не переробляє його повільно, поступово. Реформа – це зміна якої-небудь істотної сторони життя суспільства при збереженні основ її економічного і державного ладу.

Таким чином, закон взаємопереходу кількісних змін в якісні конкретизується через низку категорій: якість, кількість, міру, стрибок, які дають цілісне уявлення про його зміст як загальний закон розвитку. Цей закон розкриває внутрішній механізм переходу до нової якості в будь-якій сфері об'єктивної дійсності, відповідаючи на питання, як, яким чином відбуваються розвиток, рух та зміна всього сутнього.

Закон заперечення заперечення. Стосовно питання про спрямованість розвитку зазначимо, що в процесі розвитку неминуче присутній момент спадкоємності. Унаслідок цього постійне нагромадження всього багатства попередніх ступенів розвитку надає йому поступального характеру. Проте саме ця поступальність є суперечливою, тому що розвиток містить фази циклічності, коли відбувається «нібито» повернення до старого і розвиток набуває спіралевидної форми. Це виявляє себе загальний закон буття – закон заперечення заперечення.

Якщо перших два розглянутих закони розкривають джерело розвитку і його механізм, то закон заперечення заперечення розкриває загальну тенденцію розвитку, його спрямованість. Цей закон певною мірою узагальнює, синтезує дію інших законів діалектики.

Що ж являє собою закон заперечення заперечення, яка його сутність?

Спочатку з'ясуємо зміст категорії «заперечення». Відносно неї існують дві точки зору: метафізична та діалектична. Метафізичне «заперечення» акцентує основну увагу на моменті зникнення старого і практично ігнорує процеси збереження та утворення нового. Отже, метафізичне заперечення виходить із того, що заперечити означає відкинути, знищити. Діалектичне заперечення – це насамперед такий перехід від старої якості до нової, за яким певні сторони, елементи

змісту та функції старої якості входять у перетвореному вигляді в зміни нової якості. Діалектичне заперечення – не голе, повне знищення речі, а її перетворення на нову річ із збереженням і перетворенням деяких рис старої якості. Воно свідчить про те, що між новим і старим існує зв'язок. Діалектичне заперечення вбирає в себе три суттєвих моменти:

- 1) руйнування, подолання старого;
- 2) збереження елементів старого (спадкоємність);
- 3) конструювання, утворення нового.

Ми з'ясували сутність метафізичного і діалектичного тлумачення заперечення. Тепер розглянемо сутність подвійного заперечення.

Заперечення заперечення фіксує той факт, що процес розвитку розпочинається з першого заперечення старого, яке, у свою чергу, через певний час заперечується іншим, новим. Але як відбувається розвиток? За прямою чи кривою лінією? Це питання не є риторичним, а має суттєвий зміст, бо якби не було зв'язку старого і нового в процесі розвитку, не було б спадкоємності, а старе знищувалося б повністю, оскільки розвиток можна було б графічно зобразити як пряму лінію, де нове є відмінним від старого, а старе не повторюється в новому. Однак річ саме в тім, що в новому зберігаються старе, його елементи, вони повторюються в новому, хоча і на вищій основі. Повторювання рис, елементів старого на вищій основі і є особливістю закону, який розглядається. З цього випливає інша його особливість. Оскільки має місце повторювання старого на вищій основі, то виявляється, що розвиток іде не по прямій, а нібито по спіралі, наближаючись із кожним циклом до старого, оскільки є повторюваність, і віддаляючись від нового, оскільки це нове.

Чому є неминучою ця повторюваність?

Річ у тім, що заперечення перебуває в тісному зв'язку із суперечністю, воно зумовлене його розв'язанням. Візьмемо будь-яку нову річ, що виникла з притаманною їй суперечністю. У процесі розвитку цієї суперечності річ перетворюється на свою протилежність. Однак на цьому етапі заперечення відбувається лише часткове розв'язання закладеної в початковій речі суперечності. Ця неповнота розв'язання суперечності має в собі умову подальшого власного заперечення речі. На зміну першому запереченню приходять друге, виникає нова річ, третя, протилежна другій, яка є запереченням другої, тобто запереченням заперечення першої речі. Та суперечність, яка була притаман-

на першій речі на етапі другого заперечення, розв'язується повністю. Унаслідок подвійного заперечення водночас із поверненням до старого, початкового пункту досягається більш високий рівень розвитку, відновлюється початкова, але збагачена форма розвитку. Лінія розвитку нібито утворює коло, «виток спіралі», однак початок не збігається з кінцем. Розвиток, отже, поєднує в собі риси поступовості та циклічності руху.

Це положення має загальне значення. Воно є справедливим стосовно всіх предметів і явищ навколишньої дійсності, тобто має силу діалектичного закону. Його можна сформулювати таким чином. Закон заперечення заперечення – це закон, у силу якого процес розвитку являє собою нескінченний ланцюг діалектичних заперечень старого новим при збереженні та утриманні (знятті) в новому всього характерного з попередніх етапів розвитку, що має в цілому поступальну, висхідну спрямованість. При цьому в процесі розвитку на його вищих щаблях повторюються деякі риси і сторони попередніх сходинок, але вже на якісно новій основі, що зумовлює сходження не по прямій, не по замкненому колу, а по кривій, що наближається до спіралі. Спіралевидність руху виражає циклічність розвитку.

Основні закони діалектики, характеризуючи різні моменти єдиного процесу розвитку, діють не всупереч, а в нерозривній діалектичній єдності. Так, процес переходу кількісних змін в якісні і навпаки містить і суперечності, і діалектичне заперечення. Єдність і протидія протилежностей убирають у себе кількісно-якісні відношення і заперечення заперечення. Аналогічно в процесі заперечення відбуваються роздвоєння єдиного на старе і нове та боротьба між ними, перехід кількісних змін в якісні. Інакше кажучи, єдність матеріального світу зумовлює єдність дії законів. Разом із тим слід мати на увазі, що при одночасній дії законів діалектики кожний із них є відносною самостійністю, оскільки кожен із них виражає сутність розвитку в певному аспекті (джерело, механізм, напрямок).

Таким чином, закони діалектики виражають найсуттєвіші зв'язки і відносини об'єктивного світу. Діючи в єдності і взаємозв'язку, вони характеризують складний багатогранний процес розвитку об'єктивної реальності. Глибоке знання механізму дії законів діалектики і вміле їх використання застерігають від омани і помилок, роблять практичну діяльність людей цілеспрямованою та ефективною.

§ 4. Категорії діалектики

Аби точніше і глибше відображати об'єктивну дійсність, людина виробляє певний арсенал логічних засобів мислення, своє коло понять. *Поняття – це думка, в якій відбиваються властивості, зв'язки і сторони предмета, що повторюються. У мові поняття визначаються словом. Наприклад, слова «студент», «університет», «аудиторія» тощо мають певний ступінь узагальнення, абстрактності. Але є поняття, в яких фіксується не просто загальне, а найзагальніше. Такі поняття є результатом вельми високого рівня процесу абстрагування (відходу від конкретного).*

Кожна наука, вивчаючи певні сторони дійсності, обов'язково приходить до вироблення і формування своїх категорій. Так, математика пов'язана з такими категоріями, як «число», «диференціал», «інтеграл» та ін. В арсеналі біології є категорії «вид», «спадкоємність», «змінність» та ін. Однак, незважаючи на певний ступінь загальності, категорії конкретних наук застосовуються лише в окремих сферах буття і відбивають зв'язки та відносини, характерні для даних сфер. Від категорій конкретних наук суттєво відрізняються категорії діалектики. Це полягає в тому, що категорії діалектики відображають не просто суттєві властивості і зв'язки класу явищ об'єктивного світу, а найбільш загальні властивості і зв'язки, притаманні всім матеріальним процесам. *Отже, категорії діалектики – гранично широкі форми ідеального відображення об'єктивного світу, які слугують вихідними принципами пізнання і духовно-практичного перетворення дійсності.*

Категорії діалектики можна поділити на два види: субстанційні та співвідносні. Субстанційні категорії застосовуються окремо, безвідносно до інших. До таких категорій належать «буття», «матерія», «рух», «розвиток», «простір», «час», «суперечність» і т. д. Вони фіксують певні загальні властивості об'єктивної дійсності, але не дають безпосереднього уявлення зв'язку цих категорій з іншими. Співвідносні категорії, на відміну від субстанційних, органічно пов'язані одна з одною, у процесі пізнання передбачають одна одну; з'ясувавши одну, не можна не враховувати іншу. До таких категорій відносять: одиничне і загальне; явища і сутність; форму і зміст; частину і ціле; причину і наслідок; випадковість і необхідність; можливість і дійсність.

Розглянемо ці категорії конкретніше.

Одиничне і загальне. Це філософські категорії, що відображають діалектичну єдність і відмінність між речами та явищами дійсності. Так, категорія «одиничне» відображає в предметі, явищі те, що притаманне тільки даному предмету, явищу. «Загальне» – це тотожність, що об'єктивно існує між предметами, речами, явищами у рамках конкретної якісної визначеності. Ні одиничне, ні загальне не можуть існувати самотійно. Самотійно існують окремі предмети, явища, процеси. Як загальне, так і одиничне існує лише в окремому. Будь-яке окреме є єдністю протилежностей. Воно водночас і одиничне, і загальне. Будь-яке загальне є частинкою, елементом, стороною окремого, оскільки воно відображає останнє не повністю, не цілком, а однобічно – те, що є тотожним у предметах. Одиничне за своїм змістом, виявом багатше за загальне, яке є абстрактним. Однак загальне глибше розкриває зміст, сутність речі.

Проміжною категорією між одиничним і загальним є поняття «особливе». *Особливе* – це те, що є загальним щодо одиничного і одиничним щодо загального. Наведемо приклад: водень – одиничне, газ – особливе, хімічний елемент – загальне. Поняття «газ» є загальним щодо поняття «водень». У свою чергу, поняття «газ» є одиничним стосовно поняття «хімічний елемент».

Категорії одиничного, особливого та загального в процесі пізнання відіграють роль його опорних пунктів, сходинок від незнання до знання.

Явище і сутність. Це категорії, які визначають різні ступені пізнання, кожна з яких відображає реальний рівень глибини осягнення об'єкта. *Сутність* – філософська категорія для позначення внутрішньої, відносно прихованої і стійкої сторони об'єктивної дійсності, яка визначає природу предмета, процесу та притаманні їм закономірності розвитку. *Явище* – категорія для позначення в предметі, процесі того, що виявляється безпосередньо, з'являється перед нами.

Діалектичний взаємозв'язок між сутністю і явищем виявляється в тому, що:

а) сутність і явище нерозривно пов'язані між собою. Явище не може існувати без того, що в ньому є, тобто без сутності. У сутності немає нічого, що не виявлялося б так чи інакше;

б) єдність сутності і явища не означає того, що вони збігаються, є тотожними. Сутність завжди прихована за явищем. Якби форми виявлення і сутності речей безпосередньо збігалися, то наука була б не потрібна;

в) явище більш динамічне, мінливе, ніж сутність, а сутність стійка, менш мінлива. Вона зберігає себе в усіх змінах. Але, будучи стійкою щодо явища, сутність не залишається абсолютно непохитною;

г) явище більш багате, ніж сутність. Воно містить не тільки виявлення внутрішнього змісту, суттєвих зв'язків об'єкта, а й будь-які випадкові відносини, особливі риси цього об'єкта.

Специфічною формою взаємовідношення сутності і явища, що фіксує їх суперечливий взаємозв'язок, є *видимість*. Це однобічне неадекватне відображення нашими відчуттями вияву сутності речей, точніше, певних сторін сутності. Мета наукового пізнання і полягає в тому, аби за видимістю розкрити сутність речей і явищ.

Зміст і його форма. Ці категорії є подальшою конкретизацією сутності і явища. *Зміст* – сукупність елементів, сторін, властивостей, зв'язків та тенденцій, що складають даний предмет, процес, явище.

Чи може зміст існувати сам по собі?

Кожен, хто був на заводі, знає, що перед складанням машини завжди є всі деталі, увесь її «зміст». Але чи можна сказати, що перед нами машина? Звісно, ні. Машина з конвеєра зійде тоді, коли всі деталі будуть правильно зібрані або їм буде надана відповідна форма. Зміст завжди мусить бути оформлений, у противному разі його немає, як немає машини, хоча поряд лежить купа всього того, з чого вона робиться. Отже, будь-якому предмету, явищу притаманний не тільки зміст, а й форма. *Форма* – спосіб організації предметів і процесів, які становлять зміст. Іншими словами, форма речі є організацією стійких внутрішніх зв'язків між елементами, що дозволяє їй виступати єдиним цілим і виконувати всі притаманні їй функції.

Діалектична взаємодія між змістом і формою виявляється в тому, що:

1) зміст і форма перебувають у тісному взаємозв'язку. Ні за яких реальних умов, ніде і ніколи не існує неформованого змісту і беззмістовної форми. Спроба відокремити форму від змісту, приписати формі самостійне значення веде до формалізму (від лат. *formalis* – який стоується форми);

2) в єдності змісту і форми головним є зміст. Форма завжди змінюється внаслідок трансформації змісту. Не якась зовнішня сила, а саме зміст формує себе. Так, розвиток науки, відкриття нових законів, об'єктивних істин вимагають і нових відповідних уявлень, формул, теорій, які оформлюють зміст цих нових законів;

3) єдність форми і змісту передбачає відносну самостійність, активну роль форми щодо змісту. Відносна самостійність форми виявляється: а) у відставанні форми від розвитку змісту. Зміст ніколи не залишається на одному рівні. Він змінюється. Форма також не залишається незмінною. Проте порівняно зі змістом вона є більш стійкою, менш рухливою. Це пояснюється тим, що зміст має власний рух, тоді як форма від нього залежить. Форма на відміну від змісту виступає як більш консервативна сторона явища. Вона неминуче відстає від свого змісту; б) у зворотній дії форми на зміст. Ця дія є подвійною: форма або сприяє перетворенню змісту, або гальмує його. Звичайно, якщо форма відповідає руху змісту, вона створює умови для його прискореного розвитку. А якщо виникають суперечності між ними, зміст не може належно розвиватися, йому заважає стара форма. Тож, рано чи пізно настає момент розв'язання суперечностей. Відповідно новому змісту створюється нова форма. Отже, суперечність між змістом та формою є одним із джерел зміни предметів і явищ, перетворення їх на інші предмети і явища.

Частина і ціле; елемент, структура, система. *Частина і ціле* – категорії, які відображають відносини між сукупністю предметів чи їх сторін, елементів і зв'язків, що їх об'єднує і приводить до появи у цій сукупності нових властивостей та закономірностей, не притаманних предметам, сторонам, елементам у їх розчленованості.

Наприклад, частинами молекул H_2O як єдиного цілого є два атоми водню і один атом кисню. Ціле ж не зводиться до простої сукупності його частин. Добре відомо, що водень горить, кисень підтримує горіння, але вода, звичайно, горінню перешкоджає.

Діалектика розглядає частину і ціле в їхній діалектичній єдності. При утворенні цілого виникає нова якість, яка не зводиться до суми властивостей частин, проте вона визначається частинами – їх кількістю і певним типом їхньої взаємодії. Тому діалектика вважає, що пізнання цілого може бути успішним лише за умови знання властивостей його частин, і навпаки, дослідження частин має спиратися на попереднє знання цілого.

Відомі три різних *типи цілості*:

- а) механічне ціле (купа піску, каміння, бо їх частини входять у ціле і виходять із нього, практично не змінюючись);
- б) організоване ціле, коли частини видозмінюються;
- в) органічне ціле, коли частини саморозвиваються (живі організми).

«Ціле» і «частина» – це категорії, які схожі і взаємопов'язані з поняттями «система», «структура», «елемент». *Елемент* (лат. *elementum* – первинна речовина) – відносно неподільна частина цілого. Поняття «частини» ширше за своїм обсягом, ніж поняття «елемент», що є не будь-якою частиною, а тільки відносно неподільною. Причому поняття «частина» співвідноситься з поняттям «ціле», тоді як поняття «елемент» співвідноситься з поняттям «структура». *Структура* (лат. *structura* – будова, розміщення, порядок) – спосіб закономірного зв'язку між складовими частинами предметів і явищ. *Система* (грец. *systema* – поєднання, утворення) – сукупність певних елементів, між якими існує закономірний зв'язок чи взаємодія. Структура кожної системи передусім залежить від її складових елементів. У свою чергу, і властивості елементів значною мірою зумовлюються структурою системи, яку вони утворюють.

За характером елементів і структури вирізняють різні види систем.

Найпоширенішим є поділ систем на матеріальні, що існують в об'єктивній реальності, та ідеальні, що є її відображенням, виразом людської свідомості. За кількістю елементів і зв'язків розрізняють прості та складні системи.

Причина і наслідок. Практика показує, що виникнення будь-якого явища зумовлено чимось іншим, чинником чи чинниками, які його породжують. Явище, дія якого приводить до виникнення нового явища, називається *причиною*. Те саме явище, що виникає під впливом причини, називається *наслідком*.

Усі явища у світі, усі зміни, процеси неодмінно виникають унаслідок дії певних причин. У світі немає і не може бути безпричинних явищ. Положення, що всі явища у світі причинно зумовлені, визначає закон причинності. Філософів, які визнають цей закон, поширюють його дію на всі явища, називають *детерміністами*; філософів, які заперечують закон причинності, – *індетерміністами*.

Між причиною і наслідком існує такий діалектичний взаємозв'язок:

1) причина у часі випереджає наслідок. Наслідок не виникає раніше дії причини. Але це не означає, що будь-яке явище, що передує наступному, перебуває з ним у причинному зв'язку (ніч передує ранку, але вона не є причиною ранку);

2) причина за певних умов обов'язково породжує наслідок або декілька наслідків. Причина і наслідок пов'язані так, що, якщо з'являються причина і достатні умови, неминуче виникає і наслідок;

3) причина і наслідок взаємодіють між собою. У цій взаємодії активно є не тільки причина, а й наслідок. Він справляє зворотний вплив на причину. Наприклад, ідеї відображають буття, але, виникнувши, активно впливають на зміни суспільного буття через практичну діяльність людей;

4) одне й те саме явище, з одного боку, виступає як причина, а з другого – як наслідок. Наприклад, дощ – наслідок певних метеорологічних умов, але він сам стає причиною великого врожаю; урожай приводить (стає причиною) до зміцнення економічної могутності держави. Отже, виникає причинно-наслідковий ланцюг явищ. Однак, якщо ми розглядаємо тільки два окремих явища, вони не можуть мінятися місцями;

5) на взаємодію причини і наслідку впливають відповідні умови. *Умови* – це такі явища, які необхідні для виникнення певної події, але самі по собі її не спричиняють. Серед умов можуть бути такі, які сприяють виникненню наслідку, а можуть бути й такі, що запобігають діям причини. Одна й та сама причина за певних умов спричиняє різні форми наслідків;

6) причину не слід ототожнювати з приводом. *Привід* – це подія, яка безпосередньо передує іншій події, робить можливим її виникнення, але не породжує і не визначає її. Привід скоріше провокує дію, ніж створює її.

Поняття причинно-наслідкового зв'язку виконує важливу методологічну функцію. Знаючи причини і умови, за яких виникає певний наслідок, людина не тільки передбачає його виникнення, а й здатна породжувати той наслідок, який для неї є більш необхідним. Це дозволяє людині пізнати минуле і передбачити майбутнє.

Необхідність і випадковість. Ці філософські категорії відображають різні типи зв'язків речей і явищ одне з одним. Необхідність – це внутрішні, стійкі, суттєві зв'язки явищ, які визначають їх закономірні зміни і розвиток. Необхідність впливає із сутності явища, процесу і неминуче відбувається в даних умовах. Так, смерть будь-якого живого організму неминуча, оскільки вона зумовлена його природою і внутрішніми процесами, які в ньому відбуваються.

Але чи все, що з'являється у світі, виникає як необхідне? Ні, у світі є й випадкові явища, події. *Випадковість* – категорія, яка визначає проблематичність або небов'язковість виникнення чи існування об'єктів; випадковим є те, що за певних умов може бути, а може і не

бути. Випадковість відображає моменти дійсності, які впливають переважно із зовнішніх умов, поверхових, нестійких зв'язків і побічних для даного явища обставин.

Необхідність і випадковість не існують окремо. Їх взаємозв'язок полягає у тому, що випадковість виступає як форма вияву необхідності і як її доповнення. Наприклад, реформи, які проводяться в Україні, мають необхідний характер. Випадковим елементом у них є конкретні політичні діячі, які спрямовують ці реформи.

Діалектика необхідності і випадковості припускає два суттєвих моменти. По-перше, випадковість у ході розвитку може перетворюватися на необхідність. Так, закономірні ознаки того чи іншого біологічного виду спочатку з'являються як випадкові відхилення і нагромаджуються, а на їх основі формуються необхідні якості живого організму. По-друге, необхідність прокладає собі шлях через велику кількість випадковостей. Наприклад, розвиток суспільства складається із діяльності багатьох людей, які мають різні цілі, характери. Переплетіння, схрещування та зіткнення всіх цих прагнень приводять у результаті до певної лінії розвитку, яка має суворо необхідний, обов'язковий характер.

Як і всі закони та категорії діалектики, необхідність і випадковість є вузловими пунктами пізнання об'єктивної дійсності. Функції цих категорій не є рівноцінними. Випадкове в пізнанні завжди виступає як початкова інстанція, необхідність – як мета. Пізнавальна діяльність розгортається як рух від випадкового до необхідного.

Можливість і дійсність. Ці категорії підкреслюють процесуальність, тобто виражають становлення буття. Як відомо, з нічого не виникає щось нове, воно може виникнути тільки за певних передумов, закладених у лоні старого. Буття нового в його потенційному стані і є можливістю. *Можливість* – це філософське поняття, яке відображає об'єктивно існуючий і внутрішньо зумовлений стан предмета в його незавершеному, потенційному розвитку. *Дійсність* є філософською категорією, яка характеризує реалізоване, актуалізоване буття: дійсність є реалізованою можливістю.

У кожній наявній ситуації існує певний набір можливостей, реалізація однієї з яких означає усунення інших. На «протиборство» і характер реалізації можливостей накладають відбиток умови, які є зовнішніми і випадковими щодо внутрішньо необхідних тенденцій. Тому дійсність завжди являє собою діалектичну єдність зовнішнього і внутрішнього, сутності і явища, необхідного і випадкового. У сфері сус-

пільного розвитку і підкорення природи перетворення можливості на дійсність упорядковується свідомим вибором і діяльністю людей.

Зрілість можливості може змінюватись у межах від неможливості до дійсності. Характеристику можливості в цьому плані можна зробити з урахуванням її якісної і кількісної міри. Якісно можливості поділяються на формальні і реальні. *Формальна* – це можливість із низькою ймовірністю здійснення, яка наближається до нуля. Утім ця можливість припускається законами природного і соціального розвитку. У цьому розумінні вона докорінно відрізняється від неможливості, яка йде врозріз із законами природного і соціального буття; неможливим є те, що суперечить законам об'єктивного світу. Неможливо, наприклад, збудувати вічний двигун, неможливе вічне життя для людини тощо. Найвищу міру здійснення має *реальна можливість*, для реалізації якої склалися всі необхідні умови. Наприклад, можливість польоту людини в космос була колись тільки формальною, а тепер вона стала реальною.

Набагато точнішою буде кількісна характеристика можливості. Якщо неможливість визначити через «0», а «дійсність» – через «1», то всі проміжні значення від «0» до «1» характеризуватимуть ступінь можливості. Міра можливості називається *ймовірністю*.

Завершивши розгляд категорії діалектики, зробимо загальний висновок: 1) категорії діалектики – універсальні форми мислення, в яких відображаються найзагальніші зв'язки, властивості та відносини, що трапляються в об'єктивній дійсності; 2) у категоріях діалектики сконцентровано досвід і предметно-причинну діяльність багатьох поколінь людського суспільства. Без понять і категорій, в яких відображаються результати пізнання, саме пізнання сьогодні було б неможливим; 3) особливостями категорій діалектики є об'єктивність, визначеність, зв'язок із практикою, історичність, рухливість тощо.

§ 5. Альтернативи діалектики

Коли йдеться про альтернативи діалектики, то маємо на увазі протилежні діалектиці методи пізнання, теорії розвитку, способи духовного освоєння світу, тобто протилежні діалектиці світоглядні та методологічні настанови.

Усі альтернативні вчення про розвиток можна розділити на дві групи: класичні й сучасні. Основним класичним альтернативним діалектиці методом є метафізичний метод мислення.

Метафізика – це таке розуміння світу і такий спосіб мислення, при якому ігноруються або дуже спрощено розглядаються взаємозв'язки й взаємодії явищ і предметів, а процес розвитку тлумачиться як кількісне збільшення об'єктів без їх якісних змін.

Метафізика як метод пізнання сформувалася в природничих науках і була перенесена у філософію Френсісом Беконем і Джоном Локком. Найбільш видатним її представником був англійський філософ Герберт Спенсер, який будував свою теорію розвитку, порівнюючи теорії еволюції Дарвіна і Лайєлля з теорією Божественного творіння.

Сам термін «метафізика» в значенні «антидіалектика» ввів у філософський лексикон Гегель.

Альтернативність діалектики і метафізики як двох концепцій розвитку та методів пізнання виявляється:

а) *у розумінні зв'язків предметів та явищ.* Діалектика визнає взаємозв'язок і взаємозумовленість явищ, а метафізиці притаманні роз'єднання, розмежування окремих елементів, властивостей предмета і предметів один від одного та їх осмислення як ізольованих. Унаслідок цього в метафізиці відображаються лише безпосередні, зовнішньоочевидні взаємозв'язки, тоді як глибинні, внутрішні зв'язки залишаються поза увагою;

б) *у розумінні спрямованості розвитку.* Діалектика вбачає джерело руху і розвитку у внутрішній суперечності речей і явищ, єдності та протидії протилежностей. Метафізика заперечує внутрішнє джерело розвитку – саморозвиток. Причину розвитку природи і суспільства вона вбачає в якомусь зовнішньому поштовху, тобто знаходить його поза самими предметами та явищами;

в) *у розумінні характеру розвитку, «механізму» переходу від старої до нової якості.* З точки зору діалектики таким «механізмом» є єдність поступового, кількісного та стрибкоподібного, якісного розвитку. Метафізика розглядає розвиток або як «стрибок» якості, або тільки як просте, кількісне зростання одного й того самого, тільки як зменшення або збільшення, як повторення одних і тих самих станів;

г) *у розумінні спрямованості розвитку.* Розвиток предметів та явищ відбувається за прямою, за колом чи якимось іншим шляхом? Діалектика, як відомо, виходить із того, що розвиток відбувається за аналогією за спіраллю, оскільки в процесі розвитку є повтори, повернення назад, відтворення того, що було, але на вищій основі. Метафізика і тут займає односторонню позицію, абсолютизуючи або всезагальне піднесен-

ня, або всезагальний занепад, регрес, або круговий, застійний характер усякого розвитку, таким чином фактично заперечуючи його;

г) у *розумінні методу пізнання*. З точки зору діалектики, аби справді знати предмет, необхідно охопити, вивчити всі його сторони, усі зв'язки та опосередкування. Треба розглядати предмет у його розвитку, саморусі, зміні. Для метафізики характерні однобічність, абсолютизація, прямолінійність, закостенілість, негнучкість.

Отже, *метафізика – це таке розуміння світу і такий спосіб мислення, при якому ігноруються або спрощено розглядаються взаємозв'язки і взаємодії явищ та предметів, а процес розвитку тлумачиться як кількісне збільшення об'єктів без їх якісної зміни*.

Слід ще раз підкреслити, що метафізика як метод пізнання є відображенням певних особливостей процесу пізнання: його початку, емпіризму, поверховості, абсолютизації відносної істинності таких знань, їх неповноти, тобто відображенням таких характеристик буття та його пізнання, які охоплюються діалектикою або становлять її деякі елементи. Метафізика – історично неминуха філософська теорія розвитку, метод пізнання, що посідають певне місце в розвитку філософії.

Певними різновидами метафізики є догматизм, релятивізм, софістика й еkleктика.

Догматизм. Одним із негативних виявів метафізичного способу мислення, якому притаманна підміна аналізу живої дійсності закостенілими, незмінними формулами, є *догматизм*. *Це спосіб засвоєння і застосування знань, в якому те чи інше вчення або положення сприймаються як закінчена вічна істина, як догма, використовуються без урахування конкретних умов життя*. Догматизм виходить із незмінних, раз і назавжди даних формул, знань, які не можуть збагачуватися в процесі розвитку пізнання. Раз є певна істина, то вона згідно з догматизмом є правильною для будь-якого випадку, будь-яких умов розвитку. Відомо, яку негативну роль відіграв догматизм на зламі ХІХ–ХХ ст., коли фізика зіткнулась із принципово новою природничо-науковою картиною світу, але намагалася чіплятися за класичну механіку, з позиції якої нову картину світу зрозуміти було неможливо. Великої шкоди догматичні стереотипи завдають нині при спробах пояснити складні процеси соціально-політичного життя нашої країни з позицій учорашнього дня.

Релятивізм. Противагою догматизму є релятивізм (від лат. *relativus* – відносний). *Релятивізм виходить з однобічного підкреслювання постійності, змінності дійсності і заперечення відповідної стійкості речей та явищ*. Якщо догматизм ґрунтується на перебільшенні значення абсолютної істини, ігноруючи момент її конкретності, то реля-

тивізм, навпаки, перебільшує значення відносної істини, відкидаючи момент її абсолютності. І, звичайно, тут релятивізм виступає як різновид метафізичного тлумачення істини.

Релятивізм бере початок у вченнях давньогрецьких софістів (із тези Протагора: «Людина є мірою всіх речей» впливає визнання основою пізнання тільки чуттєвості, яка не відображає об'єктивних явищ). Елементи релятивізму характерні для античного скептицизму, філософії епохи Відродження (критика церковних догматів Мішелем Монтенем, Ерастом Роттердамським), для емпіризму Нового часу (філософські погляди Джона Берклі й Давіда Юма).

Отже, релятивізм має безпосереднє відношення до діалектики як теорії пізнання і в цьому виступає як її альтернатива.

Софістика. Альтернативою діалектики є також софістика, оскільки вона виступає одним із негативних виявів метафізичного способу мислення. *Софістика* (від грец. *sophistike* – міркування, засноване на умисному порушенні законів логіки) *виявляється у формі аргументації, яка базується на суб'єктивістському тлумаченні фактів, подій заради збереження та утвердження існуючих теоретичних положень чи виправданні існуючого порядку речей.* У своїх побудовах софістика використовує різні логічні помилки, підміну понять, невірні форми висновків, а також мовні виверти і хитрування, багатозначність понять. Поширеним видом софістики є маніпулювання фактами, за допомогою яких можна довести що завгодно. У наш час софістика широко використовується для того, аби довести, що в історії радянського суспільства взагалі немає жодної світлої плями, а є лише помилки. Метафізичність такого підходу очевидна, оскільки подібний підхід є однобічним, а отже, антидіалектичним.

Критикуючи софістику, слід мати на увазі, що в історії розвитку науки вона виконує й позитивну роль, сприяючи виробленню наукової критики застарілих положень свідомості, бо виникає як відповідна реакція на загрозу системі знань, що склалася.

Еклектика. У процесі пізнання метафізика часто-густо виявляється у формі еклектики. *Еклектика* (від грец. *eklektikos* – той, що обирає) – *це механічне поєднання в одному вченні різнорідних, органічно несумісних елементів, які безпринципно запозичуються з протилежних концепцій; використання і підтасовування з певною тенденційною метою вивраних із контексту фактів, формулювань, цитат тощо.* Еклектика – образно кажучи, «мішанина», тому вона не є ні теорією розвитку, ні теорією пізнання, ні методом, ні світоглядом. Небезпечність еклектики полягає у тому, що вона нерідко маскується під діалектику.

Поряд із метафізикою та її відгалуженнями достатньо популярною класичною альтернативною діалектиці є **неотомістська аналектика**. Для неотомізму, як нам відомо з попередніх тем, характерною є своєрідна діалектика, яка проявляється насамперед у співвідношенні різних сфер буття: форми й матерії, божественного і створеного, нескінченного і кінцевого. У протилежностях на перший план висувається не їхня боротьба, а гармонія і взаємопроникнення. На цій основі німецький філософ-неотоміст Бернхард Лакебрінк запропонував метод, який він назвав аналектикою, протиставляючи його діалектиці. В аналектиці фактично заперечується боротьба протилежностей, їх взаємозаперечення і з цих позицій критикується діалектика. Основними представниками неотомістської аналектики вважаються *Жак Марітен, Етьєн Анрі Жільсон, Густав Веттер, папа Іоанн Павло II*. Виходить із визнання того, що в основі розвитку світу знаходиться божественна субстанція, що створила цей світ з якогось попереднього будівельного матеріалу – матерії. Матерія – це дещо пасивне, інертне, позбавлене здатності до саморуху і саморозвитку. Аби привести її в рух, необхідно позаматеріальне джерело змін і розвитку. Носієм розвитку може виступати і виступає тільки духовна (Божественна) субстанція (тут необхідно згадати точку зору представників філософії неотомізму).

Некласичні концепції діалектики. Ми коротко охарактеризували традиційні (класичні) альтернативи діалектики. Але в ХХ ст. виникає цілий спектр некласичних концепцій діалектики. До них належать:

а) *«трагічна діалектика»*. Її автор французький філософ *Раймон Арон* (1905–1983), аналізуючи діалектику сучасної епохи в книзі з характерною назвою «Розчарування в прогресі», доходить висновку про те, що сучасне суспільство не здатне використовувати прогрес в інтересах людства;

б) *«діалектична теологія»*, або *«теологія кризи»*. Її авторами були швейцарський протестантський теолог і філософ *Карл Барт* (1886–1968) та німецько-американський християнський теолог *Пауль Тілліх* (1886–1965). Їх креаціоністська доктрина виходить із визнання того, що в основі розвитку світу знаходиться божественна субстанція, яка створила цей світ з якогось доіснуючого будівельного матеріалу – матерії. Тому світ «не співвічний із Богом»: він має початок і кінець. Але це не означає, що створений світ не має абсолютно нічого спільного з Богом. Між ними існує певна схожість, яка дозволяє зрозуміти шляхи розвитку кінцевих, створених речей;

в) *«негативна діалектика»*. Відомими представниками цієї інтерпретації діалектики були *Теодор Адорно* (1903–1969) та *Жан-Поль*

Сартр (1905–1980). Адорно – німецький філософ, соціолог, представник так званої франкфуртської школи. Автор низки праць з філософії, у тому числі такої, як «Негативна діалектика» (1966). Сартр – французький філософ і письменник, представник так званого атеїстичного екзистенціалізму. Йому належить низка праць із проблем філософії, у тому числі «Критика діалектичного розуму» (1960). У його розумінні діалектика можлива у двох формах – «критичній» та «догматичній». Першою є «негативна діалектика». Це однобічна, суб'єктивна концепція, яка виходить з абсолютизації заперечення, усезагальної руйнації всього сутнього, тотального критицизму, відкидання будь-якої позитивності, самозаперечення і тому не виходить за межі метафізики. «Негативна діалектика» – це по суті антидіалектика.

Синергетика. Особливе місце серед альтернатив діалектики посідає синергетика. *Синергетика* (від грец. *synergos* – працювати разом) – це напрям міжгалузевих досліджень, об'єктом яких є процеси самоорганізації у відкритих системах фізичної, хімічної, біологічної та іншої природи.

Синергетика базується на низці наукових принципів, основні з яких такі:

- наука має справу із системами різних рівнів організації, зв'язок між якими здійснюється через хаос;
- при об'єднанні частин ціле не дорівнює їх сумі;
- при переході від нерегульованого стану до стану порядку всі системи поведуться однаково;
- нерівноважність у системі є джерелом появи нової організації (порядку);
- системи завжди відкриті й обмінюються енергією із зовнішнім середовищем;
- процеси локальної впорядкованості здійснюються за рахунок енергії ззовні;
- у сильно нерівноважних умовах системи починають сприймати ті чинники, які вони б не сприйняли у більш рівноважному стані;
- у нерівноважних умовах незалежність елементів поступається місцем корпоративній поведінці;
- у стані, далекому від рівновагомості, узгодженість поведінки елементів зростає;
- в умовах, далеких від рівновагомості, варіанти розвитку системи практично не передбачувані.

Отже, синергетика досліджує відкриті нелінійні системи. Відкритість системи означає наявність у ній каналів обміну речовиною та енергією (інформацією) з навколишнім середовищем. Нелінійна сис-

тема – це відкрита система, головною особливістю функціонування якої є порушення принципів пропорційності між кількістю речовини, енергії та інформації на «вході» і на «виході».

У таких системах, що є далекими від термодинамічної рівноваги, за рахунок енергії і речовини із зовнішнього середовища створюється і підтримується нерівновагомість. Завдяки цьому взаємодіють елементи і підсистеми, що веде до їх узгодженого, кооперативного поведіння і створення нових стійких структур та самоорганізації. Висунена концепція самоорганізації є природничо-науковим уточненням принципу саморуху і саморозвитку матерії. На протигагу класичній механіці, що розглядає матерію як застиглу, м'яву масу (приводиться в рух зовнішньою силою), у синергетиці виявляється, що за певних умов і системи неорганічної природи здатні до самоорганізації. На відміну від рівновагої термодинаміки, що визнає еволюцію лише у бік збільшення ентропії системи (тобто хаосу, дезорганізації), синергетика вперше розкрила механізм виникнення порядку через *флуктуації*, тобто відхилення системи від деякого середнього стану. Флуктуації підсилюються за рахунок нерівновагомості, розхитують попередню структуру і приводять до нової: з безладдя виникає порядок.

Синергетика все впевненіше прокладає шлях у методологію гуманітарних наук, зокрема у філософію. Усе більше у філософію входять і поширюються поняття нерівновагомості, нестабільності, біфуркації, фазових переходів, нелінійності, маленьких впливів, атракторів та деяких інших. Синергетика намагається виступити як новий світогляд, світосприйняття, що докорінно змінює розуміння необхідного (закономірного, визначеного) і випадкового в самих основах побудови світу. Повному з'ясовуються причини та форми розвитку безжиттєвої матерії і історичних процесів в економічній, політико-соціальній, військовій та інших сферах життєдіяльності суспільства і людини. Формується нове розуміння випадку як самостійного чинника біологічної і соціальної еволюції, визнання ролі випадку в самоорганізованих процесах.

Можливо, нова парадигма в методології суспільних наук, крім усього іншого, убиратиме або поглинатиме діалектику як окремий метод синергетики (і лише у визначених сферах) чи взагалі замінить її принципово новими підходами до дійсності. Синергетика розвіює безліч попередніх міфів, стереотипів.

По-перше, цілком очевидним є те, що складноорганізованим соціоприродним системам не можна нав'язувати шляхи їхнього розвитку. Треба знати, як сприяти розкриттю їхніх власних тенденцій розвитку,

як виводити системи на ці шляхи. Важливо також збагнути закони співжиття природи і людства, їхньої коеволюції. По-друге, синергетика свідчить про те, що будь-яка складноорганізована система має, як правило, не одиничний (окремих), а безліч власних, відповідних їй природі шляхів розвитку. По-третє, синергетика демонструє, що хаос може виступати механізмом самоорганізації і самопобудови структур, позбавлення надлишкового, механізмом виходу на відносно прості структури – атрактори еволюції.

Отже, проблема розвитку є однією із центральних у філософії, осмислення якої дозволяє людині краще зрозуміти навколишній світ, своє місце у світі. За всю історію існування людства кращі уми виробили чимало концепцій процесу розвитку. Найбільш розробленою з них є діалектика. Це зумовлено тим, що у вченні найглибше і найобґрунтованіше розкриваються зміст загальних зв'язків, загальні закономірності змін, що відбуваються у світі, джерела, механізм і спрямованість процесів розвитку, інші універсальні зв'язки буття. Усе це становить основу формування світогляду і діалектичного методу мислення.

В умовах кризи, що охопила країни минулої постсоціалістичної системи, у нашій літературі виникла тенденція до зневажливого ставлення до діалектики, спроба перенести власне на неї причини кризи, оскільки, мовляв, вона була головною методологією тоталітарного режиму.

Що можна сказати з цього приводу?

Очевидно, річ не в самій діалектиці, а в тому, як вона використовувалася, в її схематизації, монополізації, тобто в тій заідеологізованій формі, якої вона набула (що, до речі, аж ніяк не заперечує досягнень вітчизняної філософії). Мабуть, правильніше було б ставити питання про творчий розвиток самої матеріалістичної діалектики, необхідність нового погляду на діалектику, її нового тлумачення з урахуванням науки та практики при переосмисленні її принципів, законів та категорій.

Висновки до розділу 7

1. Діалектика як загальна теорія розвитку дає ключ до розуміння її сутності, відображає реальні процеси у природі, суспільстві та мисленні такими, якими вони є в дійсності.

2. Діалектика підходить до вивчення предметів і явищ із точки зору їх виникнення, руху та розвитку, а тому орієнтує на конкретне, багатостороннє дослідження об'єктивних процесів.

3. Поряд із діалектикою існують метафізична концепція розвитку, софістика, еkleктика, екзистенціальна діалектика, синергетика та ін. Окремі філософські школи відкидають діалектику як схоластику. Це означає, що вона вимагає подальшого осмислення і дослідження.

Контрольні запитання

1. Що означає термін «діалектика»? Як змінювався зміст поняття діалектики у процесі історичного розвитку філософії?
2. У чому відмінність історичних форм діалектики?
3. Чи правомірно твердити, що матеріалістична діалектика – це виправлена і поліпшена діалектика Гегеля? Визначте їхні загальні риси і принципові відмінності.
4. Що таке об'єктивна діалектика і де вона виявляє себе?
5. В яких формах існує суб'єктивна діалектика? Що таке матеріалістична діалектика?
6. Що являє собою діалектика як метод?
7. Що таке принцип? Назвіть основні принципи діалектики.
8. Що таке зв'язок, закон, закономірність?
9. Які найбільш важливі сторони дійсності відтворюються в категорії «закон»?
10. Які бувають закони?
11. Які особливості законів матеріалістичної діалектики?
12. Охарактеризуйте поняття «розвиток», «прогрес», «регрес».
13. У чому полягає сутність закону діалектичної протилежності?
14. У чому полягають особливості закону взаємного переходу кількісних змін у якісні?
15. Розкрийте сутність діалектичного заперечення.
16. Чи всяке поняття є категорією? Аргументуйте свою відповідь.
17. Яка особливість філософських категорій порівняно з категоріями конкретних наук?
18. Що таке формалізм? Як він виявляється в науці, мистецтві, філософії?
19. Які основні риси причинно-наслідкового зв'язку?
20. Назвіть характерні риси реальної і формальної можливості.
21. Розкрийте сутність альтернативних концепцій діалектики.
22. Що відрізняє діалектику від метафізики, еkleктики, софістики?
23. Чим спричиняється догматизм у мисленні?
24. У чому полягає сутність діалектичного мислення? Назвіть його принципи.
25. Яка роль діалектики щодо пізнавальної і практичної діяльності людей?